

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: FISKEREN

Citation: Bødtcher, Ludvig: "FISKEREN", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid75954/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

FISKEREN

En Fisker sad saa stille
Og stirred over Baadens Rand
Og saae de Smaafisk spille
Dybt i det lyse Vand –
Og blandt dem alle En især,
Som funkled med sit gyldne Skjær.

Med List han greb sin Snøre
Og satte bedste Mading paa
Og vidste den at føre,
Hvor Fisken monne gaae;
Da nipped alle, en og hver,
Kun ikke den med gyldent Skjær.

Med Madingen den friske
Han rastløs sendte Krogen ned,
Og alle de Smaafiske
Svam gridske hen og bed;
Let fanged han dem hver især,
Kun ikke den med gyldent Skjær.

Og Dagen gik saa fage,
Alt lakked Solen dybt mod Vest,
Og ej der var tilbage
Af Mading mindste Rest,

Og Mørket skumred meer og meer
Og slukked fast det gyldne Skjær.

Da maatte han sig græmme,
At Hjertets Haab blev lagt i Tvang,
Og altid lød en Stemme:
„Forsøg endnu en Gang!“
Og see, med Et kom ganske nær,
Ret som til Trods, det gyldne Skjær;

Rask foer hans Haand imøde
Og dukked ned fra Baadens Karm –
Da greb to Hænder bløde
I Belgen om hans Arm,
Og Svanen lig steg hurtig frem
Havfruen fra sit Perlehjem.

Veemodig Glands var blandet
I hendes Blik med kjærlig Lyst,
Og Maanen flød i Vandet
Som Sølv om hendes Bryst,
Om Skuldren Haaret var at see
Som spundet Guld paa falden Sne.

„Hvt stirrer Du saa bange?“
Hun smilte med sin Rosenmund:
„*Mig* er det, som er Fange
I denne tause Stund!
Nys elsked Du mit gyldne Skjær,
Ak! er jeg nu Dig mindre kjær?“

Hun saae ham stivt i Øjet
Og hviskede saa ømt hans Navn,
Og svag, som Sivet bøjet,
Han sank i hendes Favn –
Da lukked sig den dunkle Strøm,
Og Alt var som en sælsom Drøm. –

SØLVRYLLUPSSANG

Landlige Ynde! køligstille Skygger!
Her, hvor ved Taget Svalen roligt bygger,
Vær du, mens Tvedragt rundtomkring maa rase,
Fredens Oase!

Her lyder Krigssang kun af muntre Fugle,
Kun Frugt paa Træet runder sig som Kugle,
Her kun en Byge listig overfalder,
Tordenen kun knalder.

Eros, som flygtig ellers vidt sig svænger,
Fandt her et Paphos, folded sine Vinger,
Dvæled i Aarviis, fulde Fem og Tyve,
Glemte at flyve.

Guden sin Sølvblomst fletter glad iaften,
Omkranser Ynde. smykker Manddomskraften,
Lægger i Blomsten Duft, som aldrig svinder:
Kjærligheds Minder!

Bacchus! kryst Vinen af din bedste Druer!
Eros den vies, Guden og hans Bue!
Maatte han Krandsen ømt i Tidens Fylde
Aftenforylde!